

ikke at holde Stik, idet vel Forhøjelsen indtræder og den forhøjede Lejeafgift opkræves, men Forbedringen, som begrundes denne Forhøjelse, ikke foretages.

I § 9 i det nye Lovforslag er Bestemmelsen om, at man ikke maa betinge sig eller modtage eller yde Dusører ved Indgaaelse af Lejemaal, paa forskellig Maade forstærket paa Grund af de indvundne Erfaringer.

En helt ny Paragraf findes som § 12 i det fra Folketinget oversendte Lovforslag; den fandtes ikke i det af mig fremsatte Lovforslag. Den indeholder Løsningen eller et Forsøg paa en Løsning af et Spørgsmaal, som ofte har været Genstand for Behandling ogsaa her i dette høje Ting. Man har fra alle Sider i og for sig været enig om Ønskeligheden af at finde en Form for en Appellinstans, idet det maa erkendes, at der er visse Spørgsmaal, om hvilke man kan sige, at det er uheldigt, at en enkelt Instans er ene afgørende, navnlig naar Myndigheden er saa omfattende, som den er og maa være efter denne Lovgivning. Paa den anden Side har man ikke hidtil trods mange Forsøg kunnet finde en tilfredsstillende Form for en saadan Appellinstans. Det her oversendte Forslag om dette Punkt tror jeg heller ikke egner sig til at blive til Lovfuldt ud i den Skikkelse, det har faaet, skønt Folketinget enstemmigt har givet sin Tilslutning dertil. Jeg maa ogsaa tro, at denne enstemmige Tilslutning i Virkeligheden har været en Tilkendegivelse i Princippet. Et af de Spørgsmaal, hvorpaa Forhandlingerne om en Appellinstans tidligere er strandet, er Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at begrænse det Antal Sager, som kommer frem for Overnævnet. Ærede Medlemmer vil erindre, at man har søgt det begrænset paa forskellig Maade, f. Eks. ved at sigte selve Sagerne efter en Angivelse af Sagernes Art, ved at lade visse mindre Sager, som man definerede, udgaa, undtage dem fra Appel. Der har ogsaa været Forslag fremme om, at selve Overnævnet skulde være i Stand til at afvise visse Spørgsmaal, altsaa selv foretage en Sigtning derigennem, at det afviser Sager, som ikke var af principiel Betydning. Denne Tanke har været fremme. Man har været inde paa Spørgsmaalet om Muligheden af at lade Overnævnet idømme den tabende af de appellerende Parter Sagens Omkostninger for derved at hindre urimelig Appel. I det foreliggende Forslag er Sigtningen sket gennem den Bestemmelse, at Sager, som er afgjorte med

Enstemmighed i Nævnet, ikke kan indankes for Overnævnet, med andre Ord, naar baade Lejer- og Ejerrepræsentanter og Formanden er enige om en Sags Afgørelse, saa, siger Forslaget, er der derigennem en saadan Garanti for Afgørelsens Rigtighed, at en Appel ikke bør kunne finde Sted. Hvorvidt nu dette i og for sig er rigtigt, kan vistnok underkastes Tvivl, thi ogsaa en enstemmig Afgørelse kan være fejlagtig og kan og bør undergives et højere Skøn. Men det er naturligvis rigtigt, at der derved i nogen Maade foretages en Sigtning af Sagerne, dog er jeg ikke vis paa, at den vil sigte dem i saa stort Omfang, som man tror. Jeg har anført i Folketinget, at Lejesager vedrørende Prisforhøjelser alene for Provinsbyernes Vedkommende har drejet sig om et Antal af 32 000, af hvilke ca. 27 000 er endt med en Afgørelse, hvorefter der er tilstaaet enten den hele af Ejeren begærede Forhøjelse eller en Del deraf. I hvor mange Tilfælde nu Enstemmighed har fundet Sted, det ved jeg ikke, men det er ingenlunde utænkeligt, at Visheden om, at Sagen ikke kunde føres videre frem, undertiden har tilskyndet til at tilvejebringe Enighed, og at Videndet om det modsatte, om, at der er en Appellinstans, undertiden vil gøre Ejer- eller Lejersiden mere utilbøjelig til at søge en Overenskomst med de andre i Haab om at faa sit Standpunkt godkendt ved den endelige Kendelse, ved Overinstansen. Det er altsaa ikke sikkert, at netop denne Sigtning vil føre til det ønskede Resultat: en Begrænsning af Klagerens Antal, men jeg haaber i dette høje Ting, som jeg ved interesserer sig for dette Spørgsmaal, at kunne finde et saadant Bidrag til Sagens Løsning, at man maa kunne naa paa en anden Maade at finde den rette Begrænsning af Sagernes Antal. Selve Overnævnene foreslaas indrettede dels for Hovedstaden og Frederiksberg i Fællesskab og dels for hvert enkelt Amt, og Overnævnene sammensættes nøje efter Mønster af Kommunævnene, nemlig med en juridisk uddannet Formand og to andre Medlemmer, af hvilke den ene skal være Lejeren anden Ejerrepræsentant, valgte henholdsvis af Ejernes og Lejernes Repræsentanter i Nævnene indenfor Overnævnskredsen. Om hvorvidt denne Form for Overnævnenes Sammensætning er den hensigtsmæssigste, tror jeg ogsaa, at der kan rejses adskillig Tvivl. Det er ogsaa muligt, at man her vil kunne finde en mere tilfredsstillende Sammensætning. Endelig kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom